

Μνήμων

Τόμ. 4 (1974)

Τ Ο Μ Ο Σ Τ Ε Τ Α Ρ Τ Ο Σ

ΜΝΗΜΩΝ

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΛΟΥΚΟΣ : 'Ο Κυβερνήτης 'Ιω. Καποδίστριας και οί Μαυρομυζαλαίτοι • ΕΛΕΝΗ ΓΑΡΑΙΚΑ - ΚΑΤΣΙΑΔΑΚΗ : Μιά προσπάθεια για την ἄρση του Βουλγαρικού σχίσματος (Νοέμβριος 1912) • ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ : Μαμελούκοι 'Ελληνικής καταγωγής (οί ἄδελφοί Γαέα) • ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΑΡΑΙΚΑ : Παράγοντες τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας γύρω στό 1875 • ΘΑΝΟΣ ΒΕΡΕΜΗΣ : Τό ἐπίμαχο θέμα τῆς ἐπετηρίδος τοῦ στρατοῦ τοῦ 1927 • ΒΓΕΝΑ Α. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ : 'Η δίκη τοῦ Θεόκλητου Φαρμακίδη (1829 - 1830) • Βιβλιογραφία 'Ιστορίας τοῦ Νέου 'Ελληνισμοῦ (1973).

Α Θ Η Ν Α 1 9 7 4

ΤΟ ΕΠΙΜΑΧΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΕΠΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ 1927

ΘΑΝΟΣ ΒΕΡΕΜΗΣ

doi: [10.12681/mnimon.185](https://doi.org/10.12681/mnimon.185)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΒΕΡΕΜΗΣ Θ. (1974). ΤΟ ΕΠΙΜΑΧΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΕΠΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ 1927. *Μνήμων*, 4, 161–171.
<https://doi.org/10.12681/mnimon.185>

ΤΟ ΕΠΙΜΑΧΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΕΠΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ 1927

Οί έπεμβάσεις του έλληνικού στρατού στην πολιτική ζωή της χώρας έγκαινιάζονται τὸ 1843, ἀποκτοῦν ὅμως μεγάλη συχνότητα μόνο μετὰ τὸ κίνημα τοῦ 1909 καὶ κυρίως μετὰ τοὺς πολέμους τοῦ 1912-1913. Οἱ στρατιωτικὲς ἐπεμβάσεις μετὰ τοὺς Βαλκανικοὺς Πολέμους, παρουσιάζουν καὶ ἓνα πρόσθετο χαρακτηριστικό: τὴν προώθηση καὶ τὴν διασφάλιση τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τῶν ἀξιωματικῶν.

Ἡ ραγδαία αὐξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπιστρατευμένων ἀπὸ τὸ 1912 ὥς τὸ 1922 ἐξ αἰτίας τῶν πολεμικῶν ἀναγκῶν τῆς χώρας, εἶχε ἄμεσες ἐπιπτώσεις στὸ σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν. Ὁ τριπλασιασμὸς τῶν μαχίμων ἀξιωματικῶν ἀπὸ τὸ 1902 ὥς τὸ 1922¹ ἄλλαξε τόσο τὴν κοινωνικὴ τους προέλευση ὅσο καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴ τους προετοιμασία. Ὡς τὸ 1909 τὸ 1/3 περίπου, ποὺ ἦσαν ἀποφοίτοι τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων², προέρχονταν ἀπὸ εὐκατάστατες οἰκογένειες καὶ ἦσαν συνήθως ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ ἄμεσα οἰκονομικὰ προβλήματα. Οἱ ὑπόλοιποι εἶχαν χαμηλότερη κοινωνικὴ προέλευση, καὶ ἀνῆκαν σὲ δύο κατηγορίες: 1) τοὺς ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς Ὑπαξιωματικῶν, ποὺ ιδρύθηκε τὸ 1882 καὶ ἐπέτρεπε σὲ ὑπαξιωματικούς νὰ γίνωνται ἀξιωματικοὶ τοῦ πεζικοῦ καὶ τοῦ ἵπτικοῦ, καὶ 2) τοὺς «εὐεργετικούς», πρῶην μόνιμους ὑπαξιωματικούς ὅσους εἶχαν προαχθῇ καταδιώκοντας τοὺς ληστὲς ποὺ λυμαίνονταν τὴν ὕπαιθρο.

Ἡ μεγάλη ζήτηση ἀξιωματικῶν γιὰ τὸ στρατὸ τῶν Βαλκανικῶν Πολέμων ἄλλαξε ριζικὰ τὴν ὀργάνωση καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων. Ἀπὸ τὸ 1913, τὰ χρόνια τῆς φοιτήσεως ἀπὸ 5 ἔγιναν 3 καὶ ἡ γαλλικὴ ἀκαδημία Saint - Cyr, ποὺ προετοίμαζε μεγάλο ἀριθμὸ ἀξιωματικῶν κυρίως γιὰ τὸ πεζικό, ἔγινε τὸ νέο πρότυπο τῆς Σχολῆς. Μόνο τὸ 1916 ἀποφοίτησαν 270 ἀνθυπολοχαγοί, δηλαδὴ ὅσοι περίπου εἶχαν ἀποφοιτήσει κατὰ τὰ 50 πρῶτα χρόνια τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων³. Τόσο ὁ περιορι-

1. Ἐπετηρίς τοῦ Στρατοῦ, 1902, 1904, 1909, 1919, 1922.

2. Ἀπὸ τὸ 1885 ἡ Σχ. Εὐελπίδων, ἀκολουθώντας τὸ πρότυπο τῆς Γαλλικῆς École Polytechnique, προετοίμαζε ἀξιωματικούς γιὰ τὸ μηχανικὸ καὶ τὸ πυροβολικό.

Ε. Στασινόπουλος, Ἡ ἱστορία τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, Ἀθῆναι 1954, σ. 131.

3. Στασινόπουλος, ἔ. ἀ., σ. 131, 150.

σμένος αριθμός των εισαγομένων όσο και τα ύψηλά διδάκτρα, που καταργήθηκαν το 1917, διατηρούσαν στη Σχολή μιὰ προνομιούχο τάξη που προσπαθούσε με αρκετή θέρμη να μιμηθῇ τὴν επαγγελματική συνείδηση καὶ συμπεριφορὰ των εὐρωπαϊκῶν της προτύπων. Οἱ μεταρρυθμίσεις τοῦ 1913-1917 ἄνοιξαν τὶς πόρτες τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων καὶ σὲ ἄλλες κοινωνικὲς τάξεις, οἱ ἀπόφοιτοὶ της ὁμως διατήρησαν τὴν ἡγετική τους θέση στὸ στρατό⁴.

Ἡ σημαντικὴ ἀλλαγὴ στὴ νοοτροπία των ἀξιωματικῶν δὲν ὀφείλεται τόσο στὶς μεταρρυθμίσεις τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, ὅσο στὴν παρουσία μιᾶς ἐλάχιστα «στρατικοποιημένης» * κατηγορίας ἀξιωματικῶν. Οἱ ἀνάγκες των Βαλκανικῶν Πολέμων καθιέρωσαν μιὰ νέα κατηγορία καὶ συγχρόνως ἓνα νέο τύπο ἀξιωματικῶν : τοὺς «μονιμοποιηθέντες ἐφέδρους». Οἱ κληρωτοί, ποὺ ὕστερα ἀπὸ ἐκπαίδευση λίγων μηνῶν γίνονταν δόκιμοι καὶ ἔπειτα ἀνθυπολοχαγοί, εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μονιμοποιηθοῦν στὸ τέλος τῆς θητείας τους. Ἡ κατηγορία αὐτὴ ἔλαβε τέτοιες ἀριθμητικὲς διαστάσεις ὥστε ἀποτελοῦσε τὸ 1922 σχεδὸν τὰ 3/4 τοῦ σώματος⁵.

Οἱ «μονιμοποιηθέντες ἐφεδριοί», ποὺ συχνὰ θεωροῦσαν τὴ ὄψιμη μονιμοποίησή τους στὸ στρατὸ σὰν τρόπο βιοπορισμοῦ, δὲν ἦσαν μόνον οἰκονομικὰ ἐξαρτημένοι ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά τους, ἀλλὰ ἀποτελοῦσαν καὶ κατηγορία μὲ τὰ λιγότερα ἐχέγγυα μονιμότητας. Σὲ καιρὸ εἰρήνης οἱ «μονιμοποιηθέντες» ἦσαν οἱ πρῶτοι ποὺ ἀποστρατεύονταν ἢ ἔμεναν στάσιμοι στὶς προαγωγές. Δὲν ἦταν περίεργο λοιπὸν ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ αὐτοί, ποὺ κατέχονταν ἀπὸ μόνιμο ἐπαγγελματικὸ ἄγχος, ἦσαν ἐπιρρεπεῖς σὲ ριζοσπαστικὲς ἐνέργειες, τακτικοὶ συνεργάτες των κινημάτων καὶ πρόθυμοι «πελάτες» (clients) στρατιωτικῶν «προστατῶν» (patrons), ὅπως ὁ Πάγκαλος, ὁ Κονδύλης, ὁ Πλαστήρας, ὁ Ὁθωναῖος κ. ἄ. Ἡ τάση των «μονιμοποιηθέντων» νὰ καταφεύγουν στὴν προστασία των ἰσχυρῶν τῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ στρατοῦ, ἐνίσχυσε τὸ φαινόμενο τῆς «προστασίας» (patronage) μέσα στὸ στράτευμα, καὶ συνεπῶς τὰ ρουσφέτια, τὴν ἀπειθαρχία καὶ τὰ κινήματα⁶.

Κατὰ τὴν περίοδο τοῦ μεγάλου διχασμοῦ (1915-1920) πολιτικοὶ καὶ βασιλεὺς χρησιμοποίησαν συχνὰ τὸν στρατὸ γιὰ νὰ προωθήσουν τὶς ἐπι-

4. Ἐπετηρὶς τοῦ Στρατοῦ 1930. Ἡ μεγάλη πλειοψηφία των στρατηγῶν τῆς περιόδου 1923-1935 ἦσαν ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων.

* Μὲ τὴν ἐπαγγελματικὴ συνείδηση στρατιωτικῶν.

5. Ἐπετηρὶς 1925. Οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων παρά τὴν μεγάλη τους αὐξησιν, μαζί μὲ τὸν μικρὸ ἀριθμὸ των ἀποφοιτῶν τῆς Σχολῆς Ὑπαξιωματικῶν, μόλις ἐφθάναν τὸ 1925 τὸ 1/4 τοῦ συνόλου των ἀξιωματικῶν.

6. T. M. Veremis, *The Greek Army in politics 1922-1935*, D. Phil Thesis, Trinity College Oxford 1974, σσ. 331-360.

διώξεις τους, ὥσπου ὁ μαθητευόμενος μάγος χειραφετήθηκε καὶ θέλησε νὰ παίξῃ ρόλο πρωταγωνιστῇ στὶς πολιτικὲς διαμάχες, ἀντὶ ὄργανου. Παρ' ὅλο πὺ οἱ στρατιωτικὲς ἐπεμβάσεις εἶναι δυνατόν νὰ χωρισθοῦν συμβατικά σὲ αὐτὲς πὺ εἶχαν εὐρύτερους ἐθνικοὺς ἢ πολιτικοὺς στόχους (1916, 1922, 1923, 1935) καὶ σὲ ἐκεῖνες πὺ εἶχαν σὰν κίνητρα προσωπικὲς φιλοδοξίες (ὅλα τὰ κινήματα καὶ οἱ συνωμοσίες ἀπὸ τὸ 1923 ὡς τὸ 1927), ἀκόμα καὶ στὶς ἐπεμβάσεις μὲ τοὺς εὐρύτερους στόχους ἢ μέριμνα τῶν ἀξιωματικῶν γιὰ τὴν προαγωγή ἢ τὴν προστασία τῶν ἐπαγγελματικῶν τους συμφερόντων ἦταν ἀναμφισβήτητα σημαντικὸς παράγων. Ἐτσι ἡ ἐπανάσταση τῆς «Ἐθνικῆς Ἀμύνης» τοῦ 1916 στὴ Θεσσαλονίκη συγκέντρωσε κυρίως ἀξιωματικοὺς πὺ λόγῳ βαθμοῦ ἢ προελεύσεως εἶχαν νὰ χάσουν λιγότερο ἀπὸ μιὰ πιθανὴ ἀποτυχία. Οἱ ἐξασφαλισμένοι ἀξιωματικοὶ μὲ δυσκολία διακινδύνευαν τὴν καριέρα τους γιὰ ἓνα ἀβέβαιο ἐγγεῖρημα. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι ἀπὸ τοὺς 21 ἀξιωματικοὺς πὺ εἶχαν ἀποτελέσει τὸ 1909 τὸν πυρῆνα τοῦ «Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου» (ὅλοι κατώτεροι σὲ βαθμὸ τότε), μόνον 6 συνεργάστηκαν μὲ τὴν «Ἀμυνα» τοῦ 1916⁷. Ἡ ἀπόσταση πὺ τοὺς χωρίζε ἀπὸ τὸν ἐπαναστατικὸ τους ρόλο τοῦ 1909 ἦταν ἡ ἀπόσταση πὺ χωρίζει τὸν βαθμὸ τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἀπὸ τὸν βαθμὸ τοῦ ἀντισυνταγματάρχη. Ἀπὸ τοὺς νέους ἀξιωματικοὺς πὺ προσχώρησαν στὴν «Ἀμυνα» οἱ περισσότεροι ἦσαν «μονιμοποιηθέντες ἐφεδρῶν».

Ὁ διχασμὸς εἶχε ὀλέθριες ἐπιπτώσεις στὸ στρατό. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν διάσπαση τῆς ἱεραρχίας πὺ προκάλεσε ἡ σύγκρουση μεταξὺ ἐτεροδόξων ἀξιωματικῶν, δημιουργήθηκε καὶ μιὰ μόνιμη ἀνωμαλία στὴν στρατιωτικὴ Ἐπετηρίδα. Ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1916 ἐγίνε ἡ ἀφετηρία μιᾶς διαδικασίας ἀποτάξεως ἀντιβενιζελικῶν ἀξιωματικῶν (1917 - 1920), ἐπαναφορᾶς τῶν (1920), νέας ἀποτάξεως (1923) καὶ ἐπαναφορᾶς (1927). Ἡ κάθε ἀπόταξη ἐπέτρεπε σὲ ὁμάδες εὐνοουμένων ἀξιωματικῶν νὰ καταλαμβάνουν τὶς θέσεις καὶ τοὺς βαθμοὺς τῶν ἀποταχθέντων, ἐνῶ ἡ κάθε ἐπαναφορὰ πὺ δὲν συνοδεύεταν ἀπὸ παράλληλη ἀπόταξη, εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ συγκεντρώνωνται ὑπεράριθμοι ἀξιωματικοὶ στοὺς ἀνώτερους βαθμοὺς καὶ νὰ καθυστεροῦν γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ προαγωγὲς τῶν κατωτέρων. Ἐνῶ λοιπὸν μεταξὺ τοῦ 1909 καὶ τοῦ 1915 ἐπιλοχίες ὅπως ὁ Πλαστήρας εἶχαν προαχθῇ σὲ λοχαγοὺς, καὶ ὑπολοχαγοὶ ὅπως ὁ Πάγκαλος σὲ συνταγματάρχες, οἱ ἀνθυπολοχαγοὶ τοῦ 1922 (Βενιζελικοὶ καὶ μὴ) βρίσκονταν ἀκόμη στὸ βαθμὸ τοῦ ὑπολοχαγοῦ δέκα χρόνια ἀργότερα⁸. Ἡ Ἐπετηρίς

7. Θ. Πάγκαλος, Τὰ ἀπομνημονεύματά μου 1897-1947, τόμος Α', Ἀθήναι 1950, σσ. 47, 57-63. Πληροφορίες γιὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης ἔλαβα ἀπὸ τοὺς στρατηγούς Ἀθανάσιο Τούντα, Λεωνίδα Σπαῆ, Χριστόδουλο Τσιγάντε καὶ τὸν πτέραρχο Σπύρο Παπασπύρο.

8. Γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς στασιμότητος τῶν ἀνθυπολοχαγῶν τοῦ 1922 ἔλαβα πληροφορίες ἀπὸ δύο ἀποφοίτους τῆς τάξεως τοῦ 1922 τῆς Σχολῆς Ἐδελπίδων, τὸν Μάρκο Κλαδάκη καὶ τὸν Νικόλαο Σκαναβῆ.

του Στρατού όπου καθοριζόταν ή σειρά προαγωγής των αξιωματικών με βάση την αρχαιότητα, αλλά και κριτήρια ευνοίας, έγινε ένα από τα πιο επίμαχα θέματα της περιόδου 1922 - 1935.

Η πτώση της δικτατορίας του Παγκάλου και οι εκλογές της 7 Νοεμβρίου 1926, που είχαν σαν αποτέλεσμα τον σχηματισμό «Οικουμενικής» κυβερνήσεως με τη συνεργασία όλων σχεδόν των κομμάτων, έδωσαν στους Έλληνες πολιτικούς μια μοναδική ευκαιρία να περιορίσουν τον στρατό στους στρατώνες. Ο κόσμος κουρασμένος από τις αλλεπάλληλες στρατιωτικές επεμβάσεις και την δικτατορία στρεφόταν και πάλι με εμπιστοσύνη στους πολιτικούς, παραμερίζοντας για λίγο τις αντιθέσεις που είχε προκαλέσει ο διχασμός.

Όστόσο ή επιθυμία των κομμάτων να συνεργαστούν δοκιμάστηκε από το πρόβλημα ακριβώς που είχε γίνει ή αφορμή του συνασπισμού τους. Οι ίδιοι οι πολιτικοί δεν μπόρεσαν να ξεπεράσουν μια δική τους συνήθεια, να θεωρούν δηλαδή τον στρατό μέσο προώθησης πολιτικών συμφερόντων. Έπειδή ή στρατιωτική ήγεσία βρισκόταν το 1926 υπό τον έλεγχο των δημοκρατικών * ή των Βενιζελικών αξιωματικών, οι αντιβενιζελικοί πολιτικοί πίστευαν ότι ο μόνος τρόπος για να εδραιώσουν τη θέση τους ήταν ή κατάργηση του μονοπωλίου αυτού της εξουσίας. Έτσι το Λαϊκό Κόμμα που απέβλεπε σε μια εξισορρόπηση των πολιτικών δυνάμεων μέσα στο στράτευμα, έθεσε σαν βασικό όρο για την πολιτική σύμπραξη με τους Φιλελεύθερους την επαναφορά των αντιβενιζελικών αποτάκτων του κινήματος του 1923.

Στις 15 Δεκεμβρίου 1926 ο Υπουργός Στρατιωτικών της Οικουμενικής Κυβερνήσεως, στρατηγός Αλέξανδρος Μαζαράκης, παρουσίασε στη Βουλή νομοσχέδιο που θα ήταν καθοριστικό για το μέλλον 2.836 αποτάκτων αξιωματικών της περιόδου 1917 - 1923. Η ένταση που προκλήθηκε από την συζήτηση του νομοσχεδίου ήταν ένδεικτική της σημασίας που απέδιδαν τα κόμματα στο θέμα των αποτάκτων⁹. Οι Λαϊκοί βουλευτές υποστήριζαν ότι αφού οι περισσότεροι από τους αξιωματικούς αυτούς είχαν αποταχθῇ ομαδικά (κυρίως λόγω του κινήματος του 1923), έπρεπε να επιστρέψουν όλοι στο στράτευμα και να επανακριθούν μαζί με τους «έν ενεργεία» συναδέλφους τους, βάσει της άξιας και όχι των πολιτικών τους πεποιθήσεων¹⁰. Οι Φιλελεύθεροι αντίθετα, επέμεναν ότι ο σκοπός οποιασδήποτε αποφά-

* «Δημοκρατικοί» ήταν οι αξιωματικοί που υποστήριζαν την αβασίλευτη δημοκρατία και βοήθησαν να εγκαθιδρυθῇ το 1924. Όταν οι περισσότεροι οπαδοί του Βενιζελισμού ταυτίστηκαν με την αντιμοναρχική θέση, ο όρος «Βενιζελικοί» έγινε συνώνυμος του «δημοκρατικοί».

9. Έφημερίς των συζητήσεων της Βουλῆς, 7 - 14 Δεκεμβρίου 1926, σ. 91.

10. Αὐτόθι σ. 136.

σεως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ ἀποφυγὴ μελλοντικῶν ἀνωμαλιῶν ποὺ θὰ προέρχονταν ἀπὸ ἀξιοματικούς μὲ πολιτικὰ ἐνδιαφέροντα. Συνεπῶς ὁ βαθμὸς ἀναμίξεως τῶν ἀποτάκτων στὰ κινήματα ἔπρεπε νὰ ἀποτελῇ τὸ βασικὸ κριτήριον γιὰ τὸ ἂν θὰ ἐπέστρεφαν στὸ στρατὸ ἢ ὄχι. Τὸ ἐπιχείρημα ὅμως αὐτὸ ἄφηνε ἐκτεθειμένη σὲ εὐκόλες ἐπικρίσεις μία μερίδα «ἐν ἐνεργείᾳ» Βενιζελικῶν ἀξιοματικῶν ποὺ εἶχαν λάβει μέρος σὲ κινήματα τῆς περιόδου 1925 - 26 χωρὶς νὰ ἔχουν τιμωρηθῇ¹¹. Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ ἐπανάκριση μὲ βάση τὸ πολιτικὸ κριτήριον δὲν ἐπεκτεινόταν στοὺς «ἐν ἐνεργείᾳ» ἀξιοματικούς, ἡ μέριμνα τῶν Φιλελευθέρων γιὰ τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ στρατοῦ ἀπὸ τὴν πολιτικὴ, ἔδινε τὴν ἐντύπωση ὅτι στρεφόταν ἀποκλειστικὰ ἐναντίον τῶν ὁπαδῶν τῆς ἀντιβενιζελικῆς παρατάξεως. Τὸ Λαϊκὸ κόμμα, διαβλέποντας στὴ στάση τῶν Φιλελευθέρων μιὰ προσπάθεια νὰ διατηρηθῇ ἡ ὑπεροχὴ τῶν Βενιζελικῶν στὸ στρατό, ἀπέδωσε μεγάλη σημασία στὴν ἐπαναφορὰ τῶν ἀποτάκτων.

Σύμφωνα μὲ τὸ ψήφισμα τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1926, τὸ Ἀνώτατο Στρατιωτικὸ Συμβούλιον μὲ πρόεδρο τὸν στρατηγὸ Χαραλάμπη καὶ μέλη τοὺς διοικητὲς τῶν πέντε Σωμάτων Στρατοῦ καὶ 5 ἀποστράτους στρατηγούς, ἀνέλαβε νὰ ἐξετάσῃ τὸ θέμα τῆς ἐπανακρίσεως τῶν ἀποτάκτων. Στὶς 18 Μαρτίου 1927 τὸ Συμβούλιον ἀνακοίνωσε τὴν ἀπόφασί του 1) νὰ ἐπιστρέψουν 325 ἀξιοματικοὶ στὴν ἐνεργὸ ὑπηρεσία καὶ 2) νὰ συνταξιοδοτηθοῦν ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀποτάκτους καὶ ἀποστράτους δὲν εἶχαν συμπληρώσει συντάξιμα χρόνια ὑπηρεσίας ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὸν στρατό. Ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου δὲν ἱκανοποίησε ὅμως τὰ μέλη τοῦ Λαικοῦ Κόμματος ποὺ κατῴρθωσαν ὕστερα ἀπὸ ἐντονες πιέσεις καὶ διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς Φιλελευθέρους νὰ προστεθοῦν ἄλλοι 16 ἀξιοματικοὶ στὸν πίνακα τῶν 325¹².

Ὁ στρατηγὸς Ἀλέξανδρος Ὁθωναῖος, πρόεδρος τοῦ στρατοδικείου ποὺ εἶχε καταδικάσει τοὺς ἑξὶ τὸ 1922, ἡγέτης τοῦ ἀντιμοναρχικοῦ «Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου»*, καὶ ὁ σημαντικώτερος παράγων τοῦ Βενιζελισμοῦ στὸ στράτευμα, ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς κύριους στόχους τῶν ἀντιβενιζελικῶν τῆς Οἰκουμενικῆς. Ἡ ἀποστράτευσίς του ἐγίνε ἓνας ἀκόμη ὅρος τῶν Λαϊκῶν γιὰ νὰ ἐδραιωθῇ ἡ συνεργασία τῶν δύο στρατοπέδων. Ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ἀρνήθηκε νὰ παραιτηθῇ, ἡ διοίκησή του τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ

11. Αὐτόθι, σ. 141.

12. Γ. Δαφνῆς, Ἡ Ἑλλάς μεταξὺ τῶν δύο πολέμων, τόμος Α', Ἀθῆναι 1955, σ. 355.

* «Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος»: στρατιωτικὴ ὁργάνωσις ποὺ δροῦσε ἀπὸ τὸ 1923 μὲ σκοπὸ τὴν κατάρτησιν τῆς μοναρχίας. Δὲν πρέπει νὰ συγχέται μὲ τὸν «Στρατιωτικὸν Σύνδεσμον» τοῦ 1909.

δόθηκε στὸν ὑποστράτηγο Θεόδωρο Μανέτα καὶ ὁ Ὁθωναῖος τέθηκε σὲ αὐτεπάγγελτο ἀποστρατεία ¹³.

Ἡ ἀπόφαση τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν ἀποτάκτων κινητοποίησε ἕνα σημαντικὸ ἀριθμὸ «ἐν ἐνεργείᾳ» ἀξιωματικῶν ποὺ θεωροῦσαν τὴν ἐπιστροφή τῶν ἀντιβενιζελικῶν σὰν ἀρχὴ νέων ἀνταγωνισμῶν στὸν στρατό. Βενιζελικοὶ καὶ οὐδέτεροι ἀξιωματικοὶ συμφωνοῦσαν ὅτι ἡ ἐπαναφορὰ θὰ ἐπιβράδυνε τὶς προαγωγὰς καὶ θὰ διόγκωνε τοὺς ὑπεραριθμοὺς στὴν Ἐπετηρίδα. Ἔτσι ὁ Ὁθωναῖος ποὺ διέδιδε τὴν πρόθεσή του νὰ ἀντισταθῇ στὴν ἀπόφαση τῆς Κυβερνήσεως ἐγίνε πόλος ἑλξεως ὅλων τῶν δυσανεστημένων τοῦ στρατοῦ. Ὁ διοικητὴς τοῦ Α' Σώματος Στρατοῦ, Κωνσταντῖνος Μανέτας, ποὺ εἶχε τιμωρηθῇ ἐπειδὴ διέσπειρε φήμες ὅτι κινδύνευε ἡ Δημοκρατία, δῆλωσε πρῶτος συμπαράσταση στὸν Ὁθωναῖο ¹⁴.

Ἡ νέα ἀπειλὴ ἀπὸ τὸν στρατὸ ἔνωσε καὶ πάλι τοὺς πολιτικοὺς τῆς Οἰκουμενικῆς σὲ κοινὲς προσπάθειες ἀντιμετώπισεως τοῦ κινδύνου. Ὅταν ὅμως τὸν Μάιο τοῦ 1927 οἱ ὑπουργοί, Συγκοινωνίας Ι. Μεταξᾶς καὶ Γεωργίας Ἀλεξ. Παπαναστασίου δέχθηκαν νὰ συζητήσουν μὲ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ἀντικυβερνητικῆς συνωμοσίας, στρατηγούς Ὁθωναῖο, Κ. Μανέτα καὶ Παπαθανασίου, ἡ Κυβέρνηση πρόδιδε τὴν ἀδυναμία της νὰ ἐλέγξῃ τὴν κατάστασι ¹⁵.

Ὁ Γεώργιος Κονδύλης καὶ ὁ Νικόλαος Πλαστήρας ἦσαν τὸ 1927 ἀπόστρατοι, μὲ ἀμείωτη ὅμως ἐπιρροή μέσα στὸ στράτευμα. Διατηροῦσαν καὶ οἱ δύο μιὰ σημαντικὴ πελατεία «ἐν ἐνεργείᾳ» δημοκρατικῶν ἀξιωματικῶν καὶ παρακολουθοῦσαν ἄγρυπνα τὶς ἐσωτερικὲς ἐξελίξεις τοῦ στρατοῦ. Ἐνεργοῦσαν συχνὰ σὰν μεσολαβητὲς μεταξὺ στρατοῦ καὶ πολιτικῆς, ὥστε εἶχαν δημιουργήσῃ στενὲς σχέσεις τόσο μὲ ἀξιωματικούς, ὅσο καὶ μὲ πολιτικούς καὶ τὰ ἐνδιαφέροντά τους συνδέονταν ἄμεσα μὲ τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τῶν δύο.

Στὶς 20 Ἀπριλίου 1927 ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ξαναγύριζε στὴν Ἑλλάδα ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία τριῶν ἐτῶν. Ἐπὶ δικτατορίας Παγκάλου εἶχε περιορισθῇ σὲ ἕνα ρόλο παρατηρητῆ—ίσως γιατί οἱ ἐπαφές του στὸν Παγκαλὶκὸ στρατὸ εἶχαν μειωθῇ. Μετὰ τὸ 1926 ἐντείνει τὴν ἀλληλογραφικὴ του δραστηριότητα καὶ ἡ ἐπιρροή του στὴν πολιτικὴ ζωὴ καθὼς καὶ στὶς κινήσεις τῶν ἀξιωματικῶν ἀνανεώνεται.

Ὁ Κονδύλης ποὺ εἶχε ἀνατρέψῃ τὸν Πάγκαλο καὶ εἶχε προετοιμάσει τὸ ἔδαφος γιὰ τὶς ἐκλογὰς τοῦ 1926 χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ

13. Γ. Δαφνῆς, ἔ. ἀ., σ. 354.

14. FO 371/12170/1357/786/19 from P. Loraine, Desp. No. 30, 25 January 1927 (Public Records Office : Βρεταννικὰ κρατικά ἀρχεῖα), FO 371/12170/1363/786/19 from P. Loraine, Desp. No. 40.

15. Γ. Βοῦρος, Παναγῆς Τσαλδάρης, Ἀθῆναι 1955, σ. 109.

αὐτές, αἰσθάνθηκε ὅτι οἱ Φιλελεύθεροι ὑποχωρώντας στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος πρόδιδαν τὴν ἐμπιστοσύνη πού τοὺς εἶχε δεῖξει, ὅταν τοὺς παρέδωσε τὴν ἐξουσία. Σὲ γράμμα του πρὸς τὸν Βενιζέλο ἐξέφραζε τὴν ἀπογοήτευσή του ἀπὸ τοὺς Καφαντάρη* καὶ Μιχαλακόπουλο* πού εἶχαν ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ἀνέχονταν τὴν ἐπιστροφή τῶν βασιλοφρόνων στὸ στράτευμα. Πίστευε ἀκόμα ὅτι ἡ συμφιλίωση Βενιζελικῶν καὶ ἀντιβενιζελικῶν, χάριν τῆς ὁποίας ἔγιναν οἱ ὑποχωρήσεις στὸ θέμα τῶν ἀποτάκτων, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ εὐκαιρία τῶν βασιλοφρόνων νὰ διαβρώσουν τὸ στρατό. Συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ ποιὲς ἦταν καὶ οἱ ἀπόψεις τοῦ ἴδιου τοῦ Βενιζέλου γιὰ τὸ ἐπίμαχο θέμα. Ἡ ἀπάντηση τοῦ τελευταίου δὲν ἄφηνε περιθώρια γιὰ παρερμηνεῖς :

«Τὴν Οἰκουμενική, ὅπως γνωρίζετε, ἐζήτησε αὐτὸ τὸ λαϊκὸν ἔνστικτο πρὶν ἀκόμη γνωσθῇ ἡ περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συγκροτήσεως αὐτῆς γνώμη μου. Τὰ κακὰ τῶν οἰκουμενικῶν κυβερνήσεων ἐγνώριζα βεβαίως ἀπὸ πρὶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐμφάνισι αὐτῶν καὶ ὑπὸ τὴν σημερινήν οὔτε μὲ ἐξέπληξεν, οὔτε μὲ ἀπεγοήτευσεν. Γνωρίζω ὅμως ἐπίσης ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας τὸ ἔργον τῆς κοινῆς σωτηρίας δὲν δύναται ν' ἀναληφθῇ ἀπὸ κομματικὰς κυβερνήσεις καὶ δὴ ἀσθενεῖς, ἀλλ' ἐπιβάλλεται ἡ ἐκχειρίδια ὅπως διὰ κοινῆς προσπάθειας ἐπιδιωχθῇ ἡ σωτηρία. Εἰς μίαν τοιαύτην περιπτώσιν εὐρέθη ἡ Ἑλλὰς μετὰ τὴν θεομηνίαν τῆς Παγκαλικῆς δικτατορίας. Ἡ ἐξωτερικὴ ἀνυποληψία, ἡ ὁποία ἀποτελέσμα εἶχεν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἠγνοῆτο ἐντελῶς εἰς τοὺς πέριξ αὐτῆς συναπτομένους συνδυασμούς διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς αὖριον, καὶ τὸ τραγικὸν οἰκονομικὸν ἀδιέξοδον, θὰ συνομολογήσετε ἐλπίζω ὅτι εἶχε περιαγάγει τὴν Ἑλλάδα εἰς θέσιν ἀσυγκρίτως κορσιμωτέραν, παρ' ἐκείνην εἰς ἣν εὐρέθη ἡ Γαλλία ὅταν ἐθεώρησαν ἐπιβεβλημένην τὴν ἀνάγκην τῆς προσφυγῆς εἰς τὴν ὑπὸ τὸν Πουανκαρὲ οἰκουμενικὴν κυβέρνησιν.

Θλίβομαι βεβαίως ὅτι οὐδεὶς τῶν σκοπῶν, δι' οὗς ἐπεδιώχθη ἡ συγκρότησις τῆς οἰκουμενικῆς κυβερνήσεως — ρυθμισίς τοῦ στρατιωτικοῦ ζητήματος, ψήφισις τοῦ Συντάγματος, οἰκονομικὴ ἐξυγίανσις — ἐπραγματοποιήθη ἀκόμη. Ἀλλὰ πιστεύω ἡ τουλάχιστον ζωηρῶς ἐλπίζω ὅτι εἴμεθα ἐγγὺς τῆς πραγματοποιήσεώς των.

Ἡ ἀπόφασις τῆς ἐπιτροπῆς τῶν στρατηγῶν, δι' ἧς ἐπιδιώκεται ἡ λύσις τοῦ στρατιωτικοῦ ζητήματος εἶναι νομίζω δικαία καὶ ἀκίνδυνος διὰ τὸν στρατὸν τῆς δημοκρατικῆς Ἑλλάδος... Ἐὰν ἐπιτευχθῇ ἡ ἐκ μέρους τουλάχιστον τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐν τῇ κυβερνήσει Βασιλικῶν Κομμάτων, ἀναγνώρισις ὅτι τὸ στρατιωτικὸν ζήτημα θεωρεῖται ὀριστικῶς ρυθμισθέν. Ἄνευ

* Ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν τῆς Οἰκουμενικῆς.

* Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς Οἰκουμενικῆς.

τοιαύτης αναγνωρίσεως υποθέτω ότι οί δημοκρατικοί άρχηγοί δέν θά δεχθοῦν νά έκτελέσουν τās άποφάσεις τῆς έπιτροπῆς»¹⁶.

Στις 15 Μαΐου 1927, ό Βενιζέλος πληροφοροῦσε καί τόν Όθωναίو, ότι ένέκρινε τīs προτάσεις τῆς έπιτροπῆς τῶν στρατηγῶν πού εἶχε άποφανθῆ γιά τὸ θέμα τῆς έπαναφορᾶς. Μιά έπίσκεψη ὁμως τοῦ τελευταίου στήν Κρήτη στίς 24 τοῦ μηνός, εἶχε σάν άποτέλεσμα νά αλλάξῃ γνώμη ό άρχηγός τῶν Φιλελευθέρων. Δυὸ μέρες άργότερα ό Βενιζέλος έγραφε στοὺς Καφαντάρη καί Μαζαράκη ζητώντας νά μὴν έκδοθοῦν οἱ κατάλογοι τῶν έπαναφερθέντων. Σάν βασικό λόγο γιά τὴν μεταστροφή του, πρόβαλε τīs πληροφορίες πού εἶχε (προφανῶς άπό τόν Όθωναίو καί τόν Κονδύλη) ότι ό στρατός ἦταν άποφασισμένος νά άντισταθῇ στήν έπαναφορὰ τῶν άποτάκτων. Έγραφε άκόμα ότι ἦταν προτιμότερο νά πέσῃ ἡ «Οἰκουμενική» παρὰ νά έπαναληφθοῦν οἱ στρατιωτικές άνωμαλίες τοῦ παρελθόντος¹⁷. Ἡ υποχώρηση ὁμως, στίς άπαιτήσεις τῶν στασιαστῶν πού πρότεινε ό Βενιζέλος κάθε άλλο παρὰ έγγύηση άποτελοῦσε γιά άποτροπή μελλοντικῶν στρατιωτικῶν έπεμβάσεων.

Στις 26 Μαΐου 1927, έγραφε καί στὸν Πλαστήρα :

«Από τόν στρατηγὸ Όθωναίو έμαθα πράγματα έξαιρετικῶς άνησυχαστικά. Ότι δηλ. ό στρατός άποκρούων έντόνως τὴν έπαναφορὰ τῶν άποτάκτων, εἶναι άποφασισμένος νά μὴν άνεχθῇ αὐτήν. Εἰς τὴν έντιμότητα καί τὴν φιλαλήθειαν τοῦ στρατηγοῦ Όθωναίου έχω μεγάλην έμπιστοσύνην. Εἰμποροῦσα μόνον νά υποθέσω ότι πλανᾶται θεωρῶν τὴν κατάστασιν σοβαρώτεραν άπό ότι εἶναι. Ἀλλὰ μὲ βεβαιώνει ότι τās αὐτάς μὲ αὐτὸν γνώμας εἶχε καί ό Παπαθανασίου καί ό (Κ.) Μανέτας καί οἱ λοιποὶ έν ενεργεία,... άνώτεροι αξιωματικοί. Μοῦ προσέθεσεν ότι καί σεῖς άκόμη θεωρεῖτε ότι άρμονική συνεργασία μεταξὺ τῶν έπαναφερομένων καί τῶν ἤδη έν ενεργεία αξιωματικῶν δέν εἶναι δυνατή... δέν ἤξεύρω άν τοῦτο πράγματι άντιπροσωπεύει τὴν γνώμη ὅλων»¹⁸.

Στὴ διερευνητική αὐτὴ έπιστολὴ ό Πλαστήρας έδωσε άπροσδόκητη άπάντηση συνιστώντας στὸν Βενιζέλο νά μὴν λάβῃ σοβαρὰ ὑπ' ὄψη τοὺς φόβους τοῦ Όθωναίου *. Ό Πλαστήρας δέν περιορίστηκε σὲ άπλὸ συμβουλευτικό ρόλο, αλλά έγγυήθηκε ότι μποροῦσε καί νά διαλύσῃ ὅποια δὴποτε κίνημα πού θά στρεφόταν έναντίον τῆς κυβερνήσεως.

16. Έλ. Βενιζέλος πρὸς Γ. Κονδύλη, Χαλέπα 7 Μαΐου 1927 : Ἀρχεῖο Γεωργίου Κονδύλη. (Βρίσκεται στήν κατοχὴ τοῦ κ. Φώτη Κατσιάμπα).

17. Γ. Β ο ὕ ρ ο ς, έ. ά., σ. 110.

18. Ἀρχεῖο Νικολάου Πλαστήρα. (Φυλάσσεται στὸ Μουσείο Μπενάκη).

* Ό Όθωναίος έκφράζοντας «φόβους» διατύπωνε άπειλές, άφοῦ κύριος ὀργανωτῆς τῆς κινήσεως κατὰ τῆς έπαναφορᾶς ἦταν ό ἴδιος.

Στις 30 Μαΐου 1927 ὁ Βενιζέλος ἄλλαξε γιὰ τρίτη φορὰ μέσα σὲ ἓνα μῆνα γνώμη, ἐπιτρέποντας στὸν Πλαστήρα νὰ καταστείλῃ τὸ ἐκκολαπτόμενο κίνημα.

«Εἶμαι εὐτυχῆς διὰ τὰς πληροφορίας ποὺ μεταδίδει ἡ ἐπιστολή σας καὶ εὐχομαι, ὅπως, διὰ τῆς ἐνεργείας καὶ ὑμῶν, ἀποτραπῇ ὁ στρατὸς ἀπὸ νέαν ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἔργα τῆς ἐκτελεστικῆς καὶ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, ἐπέμβασιν, ἣ ὅποια δὲν ἡμπορεῖ παρὰ νὰ προκαλέσῃ τρομερὰς ζημίας»¹⁹.

Ἀφοῦ ἔλαβε καὶ τὴν ἔγκριση τοῦ Βενιζέλου, ὁ Πλαστήρας κάλεσε τοὺς ἔμπιστους πρὸς αὐτὸν δημοκρατικοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς ἀπέσπασε ὑπόσχεση ἀποχῆς ἀπὸ τὸ κίνημα τοῦ Ὁθωναίου. Ἔλαβε ἐπίσης μέρος σὲ ἑκτακτὴ σύσκεψη στὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν, ὅπου ἀνεκοίνωσε ὅτι θὰ ὑπερασπιζόταν τὴν κυβέρνησιν ἀπὸ κάθε ἐπιβουλῇ. Ἔτσι δύο ἐξωκυβερνητικοὶ καὶ ἐξωστρατιωτικοὶ παράγοντες ἀποφάσισαν γιὰ τὴν τύχη τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ στρατοῦ, ἐνῶ ἡ ἐπίσημη κυβέρνησις παρακολουθοῦσε τὰ τεκταινόμενα μὲ ἀνταρτικὴν καὶ ὁ ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν Παναγῆς Τσαλδάρης διαβεβαίωσε, χωρὶς νὰ γίνεταί πιστευτός, τὸν πρωθυπουργὸ Ἀλέξ. Ζαῖμη, ὅτι ἡ Οἰκουμένη διατηροῦσε τὸν ἔλεγχον τῆς καταστάσεως²⁰.

Οἱ ἐνέργειες τοῦ Πλαστήρα ἀποθάρρυναν τοὺς ἐπίδοξους κινήματιες καὶ ὁ Ὁθωνάιος ποὺ ἀντιμετώπιζε πιά τὴν ἀντίθεση μιᾶς μερίδας Πλαστηρικῶν δημοκρατικῶν τοῦ στρατοῦ, ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ σχέδιά του. Ἡ φήμη ὅτι ὁ Βενιζέλος ἐξαγόρασε τὴν ὑπαναχώρησίν του μὲ μιὰ ὑπόσχεση μελλοντικῆς ἐπαναφορᾶς στὸ στρατὸ ἐπαληθεύτηκε ἀργότερα ἀπὸ τὰ γεγονότα.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Ναύαρχος Κουντουριώτης, ποὺ εἶχε ἀρχικὰ πεισθῇ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναβληθῇ ἡ δημοσίευσιν τῶν πινάκων, μεταφέρθηκε ἐσπευσμένα ἀπὸ τὴν Ὑδρα γιὰ νὰ ὑπογράψῃ τὰ διατάγματα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐπαναφορὰ τῶν ἀποτάκτων. Συγχρόνως ἡ κυβέρνησις αἰσθάνθηκε ἀρκετὰ ἰσχυρὴ γιὰ νὰ προβῇ σὲ τιμωρίες συνομητῶν. Ὁ Κ. Μανέτας, ὁ φρούραρχος Ἀθηνῶν συνταγματάρχης Πρωτοσύγγελος καὶ ὁ διοικητὴς τοῦ 2ου Πεζικοῦ Συντάγματος συνταγματάρχης Λ. Σπαῆς, ἀντικαταστάθηκαν καὶ τιμωρήθηκαν. Οἱ διοικητὲς τῶν ἄλλων συνταγμάτων τῆς πρωτεύουσας ἀντισυνταγματάρχης Κ. Βεντήρης τοῦ 1ου Πεζικοῦ, Σπηλιωτόπουλος τοῦ 34ου Πεζικοῦ, Ἀβραμίδης τοῦ Συντάγματος Πυροβολικοῦ, παρουσιάσθηκαν στὸν Ὑπουργὸ Στρατιωτικῶν καὶ δήλωσαν ὑποταγὴ στίς ἀποφάσεις τῆς κυβερνήσεως. Ἀκολούθησαν δηλώσεις πί-

19. Γ. Βοῦρος, σ. 111.

20. Γ. Βοῦρος, σ. 113, FO 371/12170/5309 P. Loraine to FO Desp. No 212. 2 June 1927.

στεως πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν ἀπὸ διοικήσεις Μεραρχιῶν καὶ Σωμάτων Στρατοῦ²¹.

Στις 2 Ἰουνίου δημοσιεύθηκαν στὴν «Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως» τὰ διατάγματα «περὶ κυρώσεως τῶν πινάκων ἐπαναφορᾶς τῶν ἀποτάκτων ἀξιωματικῶν» καὶ ὁ Βενιζέλος τηλεγραφοῦσε τὴν ἴδια μέρα στὸν Πλαστήρα :

«ἐγὼ λυποῦμαι ζωηρῶς διότι ἐπηρεάσθην ἀπὸ τὰς πληροφορίες τοῦ στρατηγοῦ Ὁθωναίου καὶ πίστευσα ὅτι ἐδρυσκόμεθα πάλιν ἐνώπιον κινήματος»²².

Εἶναι δύσκολο νὰ ἐξηγηθοῦν τὰ κίνητρα ποὺ ὤθησαν τὸν Πλαστήρα σὲ μιὰ στάση ἀντίθετη μὲ τὰ συμφέροντα τῶν φίλων του στρατιωτικῶν. Ἀναγκάζοντας τὸν Ὁθωναῖο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ κίνημά του διευκόλυνε τὴν ἐπαναφορὰ μιᾶς ομάδας ἀξιωματικῶν ποὺ θὰ ἀποτελοῦσαν μελλοντικά πυρῆνα φιλομοναρχισμοῦ καὶ ἀντιβενιζελισμοῦ μέσα στὸ στράτευμα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐχθρότητα τοῦ Ὁθωναίου, μιὰ ἐχθρότητα μὲ συνέπειες γιὰ τὸ Βενιζελικό — δημοκρατικό στρατόπεδο²³, ὁ Πλαστήρας προκάλεσε καὶ τὶς διαμαρτυρίες πολλῶν φίλων του, ὅπως τοῦ συνταγματάρχη Τερτίκα ποὺ τοῦ ἔγραφε στις 31 Μαΐου νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἀρχηγία τοῦ κινήματος ἢ νὰ μὴν ἀναμιχθῇ καθόλου²⁴.

Μιὰ μερική ἐξήγηση γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ Πλαστήρα παρέχει τὸ γεγονός ὅτι κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ 1927 κυκλοφοροῦσαν ἀλληλοσυγκρουόμενες φήμες γιὰ τὶς ἐπιδιώξεις τοῦ ἐγκάθερκευ Θ. Πάγκαλου καὶ τῶν ὁπαδῶν του. Ἡ ταυτόχρονη σύλληψη Παγκαλικῶν ἐπέτεινε τὴν ἀβεβαιότητα αὐτή. Ἔτσι ὁ μὲν ταγματάρχης Χ. Παπαθανασόπουλος ἔγραφε στὸν Πλαστήρα ὅτι Παγκαλικοὶ ἀξιωματικοὶ προσπαθοῦσαν νὰ ξεσηκώσουν τοὺς δημοκρατικοὺς ἐναντίον τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν ἀποτάκτων²⁵, ἐνῶ ἄλλοι ὅπως οἱ Σπαῆς, Διάμεσης καὶ Νταῆς, ποὺ εἶχαν διωχθῇ ἀπὸ τὸν πρῶην δικτάτορα, ὑποστήριζαν ὅτι ὁ Πάγκαλος συνομωτοῦσε νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς ἀποτάκτους. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλίμα καὶ ὁ Ὁθωναῖος καὶ ὁ Πλαστήραςμποροῦσαν νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι ἐπιχειροῦσαν νὰ προλάβουν τὸ κίνημα τοῦ Παγκάλου : ὁ πρῶτος γιὰ νὰ σώσῃ τὴν κυβέρνησιν καὶ ὁ δεῦτερος τὸν στρατό²⁶.

21. Λ. Σπαῆς, Πενήντα Χρόνια Στρατιώτης, Ἀθῆναι 1970, σ. 186. F.O. 371/12168/460 P. Loraine to F.O. Desp. No. 447, 31 December 1927.

22. Ἀρχεῖο Νικολάου Πλαστήρα.

23. Αὐτόθι.

24. Χ. Παπαθανασόπουλος πρὸς Ν. Πλαστήρα, 22 Ἰουνίου, 7 Ἰουλίου 1927 : Ἀρχεῖο Ν. Πλαστήρα.

25. Αὐτόθι.

26. Ἀρχεῖο Θεόδωρου Παγκάλου, τόμος Β' (1925 - 1952), Ἀθῆναι 1974, σσ. 220 - 253. F.O. 371/12170/2664 P. Loraine to F.O. Desp. No. 111, 11 March 1927, F.O. 371/12170/3876 P. Loraine to F.O. Desp. No. 164, 20 April 1927.

Μιά ἐπιστολὴ τοῦ Γεωργίου Παπανδρέου — στενοῦ συνεργάτη τοῦ Πλαστήρα — μὲ ἡμερομηνία 16 Ἰουνίου 1927, προσθέτει μιὰ ἀγνωστὴ ὀπτικὴ γωνία στὴν ἐξέταση τῶν κινήτρων τοῦ στρατηγοῦ ποὺ στράφηκε ἐναντίον τῶν ὁμοϊδεατῶν του. Ὁ Παπανδρέου ἔγραφε ὅτι ὁ Ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν Καφαντάρης τοῦ ἐμπιστεύτηκε ὅτι ἡ Οἰκουμενικὴ θὰ διαλυόταν ὡς τὸ φθινόπωρο καὶ ὅτι μετὰ τὴν πτώση τῆς θὰ ὑποστήριζε κυβέρνηση ὑπὸ τὸν Πλαστήρα. Ὁ Παπανδρέου προέτρεπε τὸν Πλαστήρα νὰ ξεκουραστῇ τὸ καλοκαίρι γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνῃ τῆς κυβερνήσεως²⁷,

Εἶναι δύσκολο νὰ ὑποθέσωμε ὅτι ὁ Πλαστήρας εἶχε ὀδηγηθῇ στὴν ἀπόφασή του νὰ συνδράμῃ τὴν Οἰκουμενικὴ ἀποκλειστικὰ ἀπὸ προηγούμενῃ ὑπόσχεση τοῦ Καφαντάρη πὼς θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγία τῆς κυβερνήσεως. Αὐτὸ ποὺ μπορούμε νὰ συμπεράνωμε εἶναι ὅτι ὁ Πλαστήρας, ὅπως καὶ ὁ Κονδύλης, ἀπέβλεπε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σὲ ἕναν ἐνεργητικότερο ρόλο στὴν κοινοβουλευτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου.

Ἡ διαμάχη ποὺ προκάλεσαν οἱ ἀλλαγές στὴν Ἐπετηρίδα τοῦ 1927 καὶ ἡ τελικὴ ἔκβαση τῆς διαμάχης αὐτῆς ἐπιτρέπει γενικώτερες παρατηρήσεις γιὰ τὶς πηγές τῆς ἐξουσίας στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸ 1922. Ἡ ἐξουσία τῶν κυβερνήσεων δὲν ἀπέρρεε ἀπὸ τὸν σεβασμὸ ἢ τὸ δέος ποὺ ἐμπνέει τὸ ἀπρόσωπο κράτος στοὺς πολίτες, ἀλλὰ ὀφειλόταν μᾶλλον στὴν συνδρομὴ ἰσχυρῶν προσώπων * ποὺ εἶτε συνέβαινε νὰ κατέχουν κυβερνητικὲς θέσεις, εἶτε νὰ συνεργάζονται καὶ νὰ ἐνισχύουν μὲ τὸ κῦρος τους τὴν κυβέρνηση. Τὸ πλέγμα τῶν σχέσεων φιλίας ἢ προστασίας ποὺ διέθεταν οἱ ἰσχυροὶ τοῦ στρατοῦ ἢ τῆς πολιτικῆς παρέμενε μιὰ ἀναμφισβήτητὴ πηγὴ ἀνεπίσημης ἐξουσίας.

27. Ἀρχεῖο Νικολάου Πλαστήρα.

* Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐχθρότητα ἑνὸς τέτοιου ἰσχυροῦ παράγοντα, τοῦ Ὁθωναίου, ἡ Οἰκουμενικὴ χρειάστηκε νὰ δεχθῇ τὴν συνδρομὴ δύο ἄλλων ἰσχυρῶν παραγόντων, τοῦ Βενιζέλου καὶ τοῦ Πλαστήρα.